

[Aksel Larsen.]

listerne paa mangfoldige andre Maader end ved Hjælp af de Laan, Kapitalisterne yder Landbruget, ikke mindst ved den Prispolitik, der føres, hvorved man ikke giver Landbrugerne den Pris for deres Arbejde, der i Grunden tilkommer dem efter deres Arbejdsindsats. Jeg skal ikke komme udførligt ind paa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed; jeg har tidligere udtalt mig om det, ved Finanslovens første Behandling 1932, og de, der maatte have fornøden Energi og Interesse til at sætte sig en Smule ind i vort Syn paa Problemet, kan altsaa slaa op i Rigsdagstidenden og finde det paagældende Afsnit af min Tale frem. Jeg vil her blot gentage den Kendsgerning, at Landbruget naturligvis paa en hel Række Omraader bliver snydt, det faar ikke den Pris for sine Produkter, det skulde have, det vil sige, det faar ikke den Betaling for sin Arbejdsindsats, det skulde have. Men dette tager man paa en Række forskellige Maader, ikke alene gennem Renten af de Laan, man yder Landbruget.

Det lader sig nu ikke gøre saadan paa Forhaand ved Hjælp af en Lov eller almindelige Betragtninger at fiksure, at Grundrenten, som Samfundet skal overtage, er saa og saa meget, og Resten skal Landbruget have. Den eneste Maade, hvorpaa man kan ophæve Grundrenten eller, om man vil udtrykke det saadan, indføre den fulde Grundskyld, det er ved at ophæve Privatejendomsretten til Jord, altsaa at forbyde Køb, Salg og Pantsætning af Jord. Denne Foranstaltning fuldkommen at ophæve Grundrenten betyder, udtrykt paa anden Maade, Indførelse af den fulde Grundskyld, men det er ganske vist en Foranstaltning af en saadan Art, at den ikke lader sig gennemføre før i det Øjeblik, man samtidig ophæver Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne overhovedet, hvad enten disse Produktionsmidler bestaar i Jord, Maskiner, Samfærdelsesmidler, Banker, eller hvad det kan være.

Altsaa, dette Forslag er af en saadan Art, at der ikke er noget praktisk at gøre med det, og dertil kommer jo, at Retsforbundet formodentlig ikke er i Stand til at anvise, hvorledes dette Forslag praktisk skulde gennemføres. Og det vil jo dog være en Fordel ved Forslag, man

stiller her i Tinget, at det er Forslag, som kan gennemføres i det bestaaende Samfund. Jeg siger ikke dermed, at det skal være let at gennemføre, at det skal kunne lade sig gøre at faa det gennemført ved at bruge sin Overtalelsesevne paa denne Forsamling, for saa let gaar det nu ikke med fornuftige Forslag. Men Forslag, som kun kan gennemføres ved en Revolution, ved Arbejderbefolkningens Overtagelse af Stats- og Samfundsmagt, er det dog temmelig overflødigt at stille her i Tinget.

Men saa bliver Spørgsmaalet: Hvad kan der da gøres ved Landbrugskrisen, og hvad kan der gøres ved Krisesituationen som Helhed? Det er ikke nogen Udvej, det, det ærede Medlem Hr. Holstein foreslaar. Han taler i almindelige Vendinger om L. S.'s Kriseprogram; saa bliver han en begejstret Tilhænger af det nye Tyskland — det har han nu været temmelig længe — og er meget vred over den Smudskampagne, der føres imod det. Nu var det ærede Medlem uheldig; medens han talte om dette, gentog han adskillige Gange, at han skulde ikke komme for nær til Sandheden, og da han talte om Smudskampagnen imod det nye Tyskland, havde jeg rigtignok ogsaa Indtrykket af, at han ikke kom alt for nær til Sandheden. Jeg gaar ikke Sandheden for nær, naar jeg siger, at der findes vistnok intet kapitalistisk Lands Presse, som har været saa venlig og henholdende over for det nye Tyskland som netop Danmarks. Der findes intet kapitalistisk Land, hvor saa mange Domme er fældet over Presseforseelser mod det saakaldte nye Tyskland som netop Danmark, saa jeg synes, at Forsvareren for det nye Tyskland — om Forladelse: Forsvarer Nr. 1 i denne Debat, for naar jeg har talt, kommer jo Forsvarer Nr. 2 — har ingen Grund til at beklage sig over den Tone, der er anslaaet i Pressen i den senere Tid.

Konklusionen af det ærede Medlem Hr. Holsteins Tale var den, at Demokrati var et aldeles fortrinligt System, som han godt kunde lide, vel at mærke i Magsvejr, men naar det blev Storm, saa duede det ikke, saa maatte man have det, han kalder en autoritær Regering, saa maatte man give Regeringen de fornødne Fuldmagter, med andre Ord indføre et Diktatur, helst et Diktatur, der lignede Tilstandene i det nye